

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6S/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200117
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Tobiašová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8020200117.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Tobiašovej a členiek senátu JUDr. Ľuboslavy Mruškovičovej a JUDr. Marianny Hirkovej v právnej veci žalobcu: HYDINA SK s.r.o., so sídlom Slavkovská cesta 54/1468, Kežmarok, IČO: 46 645 454, právne zastúpeného: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS/ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 2317/32, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazová 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 102867288/2019 zo dňa 12. decembra 2019 na základe všeobecnej správnej žaloby, takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a**.

II. Náhradu trov konania účastníkom **n e p r i z n á v a**.

III. Návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 28.06.2022 podľa § 100 ods. 1 písm. c/ Správneho súdneho poriadku **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

I.

Argumenty žalobcu v podanej žalobe

Žalobca sa žalobou zo dňa 13.02.2020 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102867288/2019 zo dňa 12.12.2019, ktorým žalovaný ako odvolací orgán potvrdil daňovú exekučnú výzvu Daňového úradu Prešov č. 102302535/2019 zo dňa 07.10.2019 (rozhodnutie správca dane), ktorou správca dane podľa § 91 ods. 2 písm. f/ zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Daňový poriadok) vyzval daňového dlžníka (žalobca) na zaplatenie iného peňažného plnenia vo výške 1 611 549,66 Eur.

Žalobca s odkazom na ust. § 3, § 32 - 34, § 46, § 47, § 59 Správneho poriadku, § 3, § 24, § 30, § 31 a § 91 Daňového poriadku žalobca namietal zákonnosť daňovej exekúcie na základe napadnutého rozhodnutia, keďže správca dane, ani kriminálny úrad finančnej správy (KÚFS) nedali odpoveď na otázku, na základe akých skutočností dospeli k určeniu predmetnej sumy daňového nedoplatku, ktorá nie je objektivizovaná žiadnym konkrétnym rozhodnutím o vyrubení dane, alebo určení daňového nedoplatku, t. j. nie je zrejmé, z akého dôvodu a na podklade akej skutočnosti pristúpil správca dane k výzve na zaplatenie práve takejto sumy, nie je zrejmé, o aký nedoplatok ide. Predmetné rozhodnutie je tak nepreskúmateľné. Žalobca poukázal na nesprávnu špecifikáciu

exekučného titulu, na ktorý poukazuje správca dane v rámci prvotných ustanovení daňovej exekučnej výzvy. Rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia nie je procesno-právnym úkonom správcu dane, ktorý používa vlastnosti právoplatnosti a vykonateľnosti. Správca dane uviedol, že v danom prípade daňové exekučné konanie začal na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia KÚFS o nariadení predbežného opatrenia. Toto rozhodnutie nie je právoplatné, ale je len vykonateľné. Z uvedeného dôvodu samotné začatie daňového exekučného konania ako osobitného druhu daňového konania je mimoriadne predčasné, nakoľko rozhodnutie KÚFS je neprávoplatné, a teda nepoužíva vlastnosť formálnej, a rovnako ani materiálnej nezameniteľnosti predmetného rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu správca dane, rovnako aj žalobca nemôže mať istotu, že v budúcnosti nebude dané rozhodnutie zrušené. Nakoľko daňové exekučné konanie neprípúšťa reštitúciu, a teda prinavrátenie do pôvodného stavu akékoľvek začatie daňového exekučného konania za situácie, kedy rozhodnutie nie je právoplatné, je potrebné mimoriadne dôsledne zvážiť a odôvodniť.

Žalobca poukázal na to, že správca dane zablokoval finančné prostriedky, ktoré sú na predmetnom účte žalobcu, a to napriek skutočnosti, že v zákonnej lehote mu bolo oznámené, že dané finančné prostriedky sú určené na výplatu miezd zamestnancov. V tejto súvislosti citoval žalobca ust. § 109 ods. 1 Daňového poriadku a poukázal, že predmetnú skutočnosť správcovi dane oznámil a súčasne ho požiadal o uvoľnenie zablokovaných finančných prostriedkov za účelom úhrady miezd zamestnancov v aktuálnom výplatnom termíne. Na danú skutočnosť však žalovaný nijakým spôsobom nereagoval.

Žalobca poukázal na nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, vydaného bez náležitého vyhodnotenia skutkového stavu, v ktorom sa žalovaný nezaoberal námietkou, že žalobcovi boli zo strany správcu dane na základe iných daňových exekučných výziev blokové prostriedky na bankovom účte napriek tomu, že tieto finančné prostriedky sú zadržované nezákonne. Správca dane tak znemožňuje žalobcovi plniť si základné povinnosti, čím tak vznikajú tretím stranám, obchodným partnerom, nárok na úroky z omeškania, zmluvné pokuty, a pod. a u žalobcu tak dochádza k vzniku škody. Žalobcovi nie je zrejmé, ako by mohol žalobca uhradiť daňový nedoplatok zo zablokovaných finančných prostriedkov, ktoré mu na účtoch v bankových ústavoch blokuje správca dane. Na základe týchto skutočností žalobca preukazuje objektívnu nemožnosť uhradiť daňový nedoplatok.

Vzhľadom na procesne vadný postup žalovaného, ako aj správcu dane, ktorí na základe zadovážených skutkových podkladov pre vydanie svojich rozhodnutí nedostatočne zistili a následne aj posúdili skutočný skutkový stav veci, v tejto súvislosti sa nedostatočne vysporiadali so zákonnými predpokladmi, skutočnosťami a vyvodili o nich nesprávny právny záver, má žalobca jednoznačne za to, že správne orgány neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci, spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav veci; vydané rozhodnutie obsahuje rozpory v podstatných otázkach, že správne orgány prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom. Žalobca je toho názoru, že prvostupňové rozhodnutie malo byť žalovaným zrušené a vrátené správcovi dane na ďalšie konanie z dôvodov, že správca dane vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, že zistenie skutkového stavu bolo nepostačujúce na riadne posúdenie veci, pričom došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o procesnom konaní, ktoré malo za následok vydanie nezákonných rozhodnutí.

Vzhľadom na tieto skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie žalovaného trpí vadami, a ako také je nezrozumiteľné, nepreskúmateľné a vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, žalobca navrhol rozhodnutie žalovaného č. 102867288/2019 zo dňa 12.12.2019 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 102302535/2019 zo dňa 07.10.2019 zrušiť podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/, e/, f/ a g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len SSP) a vec vrátiť Úradu pre vybrané hospodárske subjekty na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

Podľa § 185 SSP podal návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby.

II.

Vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 17.08.2020 k správnej žalobe navrhol žalobu zamietnuť a účastníkom konania nepriznať nárok na náhradu trov konania. Zároveň navrhol, aby správny súd zamietol návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žaloby.

K otázke preskúmateľnosti predmetného rozhodnutia správnym súdom poukázal na to, že daňová exekučná výzva podlieha prieskumu na základe podaného odvolania len v rozsahu danom ustanovením § 91 ods. 5 písm. a/ a b/ Daňového poriadku, t. j. ak nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku, alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná. Uvedený rozsah odvolacích dôvodov určuje aj rozsah preskúmania daňovej exekučnej výzvy odvolacím orgánom. Ak odvolací orgán takéto skutočnosti nezistí, daňovú exekučnú výzvu potvrdí.

K námietke, že žalobcovi nie je zrejmé, na základe akých skutočností a na akom podklade bola uložená povinnosť zložiť sumu 1 611 546,66 Eur, žalovaný uviedol, že skutkové a právne okolnosti vydania rozhodnutia o uložení predbežného opatrenia boli posudzované v samostatnom odvolacom konaní. Žalovaný v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie KÚFS č. 100600576/2019 zo dňa 11.03.2019 ako exekučný titul podľa § 89 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku bolo nielen vykonateľné (vykonateľným sa stalo dňa 28.08.2019), ale aj právoplatné. Predmetné rozhodnutie KÚFS nadobudlo právoplatnosť rozhodnutím odvolacieho orgánu – Finančného riaditeľstva SR č. 101902386/2019 zo dňa 08.08.2019, a to dňa 12.08.2019. Rozhodnutie KÚFS č. 100600576/2019 zo dňa 11.03.2019 ma atribúty formálnej a materiálnej nezmeniteľnosti.

K námietke, že zo strany správcu dane boli zablokované finančné prostriedky, ktoré sú na predmetnom účte žalobcu, a to napriek skutočnosti, že v zákonnej lehote mu bolo oznámené, že dané finančné prostriedky sú určené na výplatu miezd zamestnancov, žalovaný poukázal, že podľa § 89 ods. 5 Daňového poriadku na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia spočívajúce v povinnosti zložiť peňažnú sumu na účet správcu dane možno daňovú exekúciu vykonať len spôsobom podľa § 108 Daňového poriadku, t. j. prikázaním pohľadávky z účtu. Správca dane, ktorý vykonáva daňovú exekúciu nemôže mať vedomosť o tom, aké finančné prostriedky sa nachádzajú na účte daňového dlžníka. Z tohto dôvodu ust. § 109 ods. 3 Daňového poriadku ukladá daňovému dlžníkovi povinnosť predložiť poskytovateľom platobných služieb písomné vyhlásenie o tom, že na jeho účte sú aj peňažné prostriedky, ktoré nepodliehajú daňovej exekúcii a súčasne uvedie výšku týchto peňažných prostriedkov. Z uvedenej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že vyhlásenie o tom, že na účte daňového dlžníka sú peňažné prostriedky určené na mzdy zamestnancom, malo byť predložené poskytovateľom platobných služieb aj s uvedením výšky týchto peňažných prostriedkov.

K žalobnej námietke o nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že daňové exekučné konanie je konanie, v ktorom správca dane z úradnej moci vymáha daňový nedoplatok, iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím, exekučné náklady a hotové výdavky. Ustanovenie § 88 ods. 4 Daňového poriadku ukladá správcovi dane povinnosť zisťovať, či sú splnené podmienky pre začatie daňového exekučného konania a vykonať daňovú exekúciu len podľa tohto zákona a spôsobmi, ktoré ustanoví zákon. Podmienky pre začatie daňového exekučného konania, ako to uviedol žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia, sú procesného a hmotnoprávneho charakteru. Podmienkami procesného charakteru sú príslušnosť správcu dane na výkon daňovej exekúcie a neuplynutie prekluzívnej lehoty na vymáhanie. Hmotnoprávnymi podmienkami sú existencia daňového nedoplatku, existencia exekučného titulu, ktorý má zákonom stanovené náležitosti a existencia majetku, ktorý je spôsobilým predmetom daňovej exekúcie. Ak podmienky pre začatie daňového exekučného konania sú splnené, správca dane daňové exekučné konanie začne. U žalobcu boli podmienky pre začatie daňového exekučného konania splnené, preto správca dane daňové exekučné konanie začal

vydaním rozhodnutia a následne vydaním daňovej exekučnej výzvy. Odvolanie proti daňovej exekučnej výzve môže daňový dlžník podať len z dôvodov v zmysle § 91 ods. 5 Daňového poriadku, odvolanie musí byť odôvodnené, pričom na neskôr uplatnené dôvody sa neprihliada. Tento rozsah odvolacích dôvodov zároveň určuje rozsah preskúmavania daňovej exekučnej výzvy odvolacím orgánom. V odvolacom konaní proti daňovej exekučnej výzve žalovaný skúmal, či boli splnené podmienky pre začatie daňového exekučného konania a zistil, že tieto podmienky boli splnené. Ďalej skúmal, či je daný niektorý z odvolacích dôvodov podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku a konštatoval, že žalobca žiadny relevantný dôvod v zmysle citovaného ustanovenia Daňového poriadku nepreukázal. Namietané skutočnosti, že žalobca má viac daňových nedoplatkov, ktoré sú vymáhané v samostatných daňových exekučných konaniach so všetkými dôsledkami, ktoré z toho vyplývajú, nie sú relevantnými odvolacími dôvodmi v zmysle § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pre ktoré by mala byť daňová exekučná výzva zrušená. Žalovaný tak nezistil, aby bolo daňové exekučné konanie vedené v rozpore so zákonom, resp. nad jeho rámec. Ide tak o nepodložené tvrdenie.

K námietke žalobcu, že daňová exekučná výzva je jednoznačne nepreskúmateľná, žalovaný argumentoval, že náležitosti daňovej exekučnej výzvy upravuje ust. § 91 ods. 2 Daňového poriadku v znení platnom do 31.12.2019. Okrem iných náležitostí obsahuje výšku daňových nedoplatkov podľa výkazu daňových nedoplatkov alebo právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, ktorými bolo uložené peňažné plnenie. Žalobou napadnutá daňová exekučná výzva obsahuje výšku daňového nedoplatku podľa právoplatného a vykonateľného rozhodnutia č. 100600576/2019 zo dňa 11.03.2019 aj s výškou dlžnej sumy.

Žalovaný zdôraznil, že žalobcom uvádzané dôvody pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného (nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, nedostatočné zistenie skutkového stavu bolo na riadne posúdenie veci, podstatné porušenie ustanovení o procesnom konaní, ktoré malo za následok vydanie nezákonných rozhodnutí), sú na túto vec neaplikovateľné. Správca dane postupoval pri začatí daňového exekučného konania a vydaní daňovej exekučnej výzvy v súlade s Daňovým poriadkom, preto žalovaný daňovú exekučnú výzvu č. 102302535/2019 zo dňa 07.10.2019 ako vecne správnu potvrdil.

III.

Priebeh administratívneho konania

Rozhodnutím Kriminálneho úradu finančnej správy č. 100600576/2019 zo dňa 11.03.2019 bolo daňovému dlžníkovi (žalobcovi) uložené predbežné opatrenie na zloženie peňažnej sumy vo výške 1 611 549,66 Eur na účet správcu dane v lehote 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti predmetného rozhodnutia. Daňový dlžník uložené peňažné plnenie neuhradil v lehote splatnosti.

Správca dane začal dňa 18.09.2019 daňové exekučné konanie vydaním rozhodnutia č. 102189614/2019 zo dňa 18.09.2019 podľa § 90 ods. 1 Daňového poriadku na vymożenie uloženého peňažného plnenia vo výške 1 611 549,66 Eur na podklade exekučného titulu, ktorým je podľa § 89 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku vykonateľné rozhodnutie, ktorým bolo uložené peňažné plnenie č.100600576/2019 zo dňa 11.03.2019.

Po začatí daňového exekučného konania vydal správca dane dňa 27.09.2019 daňovú exekučnú výzvu č. 102302535/2019 zo dňa 07.10.2019, ktorou vyzval daňového dlžníka na zaplatenie uloženého peňažného plnenia vo výške 1 611 549,66 Eur. Zároveň upozornil daňového dlžníka, že v prípade, že neuhradí uložené peňažné plnenie v lehote určenej správcom dane v daňovej exekučnej výzve, správca dane vykoná daňovú exekúciu podľa § 108 Daňového poriadku, t. j. prikázaním pohľadávky z účtov vedených u poskytovateľov platobných služieb OTP Banka Slovensko, a. s., A. X, B.; Prima banka Slovensko, a. s., C. XX, D.; Československá obchodná banka, a. s., Žižkova 11, Bratislava.

Proti daňovej exekučnej výzve podal daňový dlžník odvolanie, v ktorom namietal exekučný titul, rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia, otázku jeho právoplatnosti, či dôvodnosti tam určenej sumy. Namietal tiež zákonnosť samotnej exekúcie, blokáciu účtu, z ktorého sú vyplácané mzdy zamestnancov žalobcu a poukazoval na skutočnosť, že samotný správca dane blokáciou účtov zapríčiňuje platobnú neschopnosť žalobcu vo vzťahu k daňovým povinnostiam.

IV.

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia žalovaného

O podanom odvolaní daňového subjektu rozhodol žalovaný rozhodnutím zo dňa 12.12.2019 tak, že rozhodnutie správcu dane- daňovú exekučnú výzvu potvrdil.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam, s odkazom na § 88 ods. 1, 4, § 109 ods. 1, 3 Daňového poriadku, žalovaný konštatoval, že daňové exekučné konanie začal správca dane z úradnej moci po tom, čo preveril splnenie procesných a hmotnoprávných podmienok. Podmienkami procesného charakteru sú: príslušnosť správcu dane na výkon daňovej exekúcie a neuplynutie prekluzívnej lehoty na vymáhanie. Hmotnoprávnymi podmienkami sú existencia daňového nedoplatku, resp. neuhradené peňažné plnenie, existencia exekučného titulu, ktorý má zákonom stanovené náležitosti a existencia majetku, ktorý je spôsobilým predmetom daňovej exekúcie.

K námietke, že na bankových účtoch sa nachádzajú peňažné prostriedky určené na výplatu miezd zamestnancov daňového dlžníka, žalovaný argumentoval, že je povinnosťou daňového dlžníka predložiť poskytovateľovi platobných služieb písomné vyhlásenie o tom, že na jeho účte sú peňažné prostriedky, ktoré nepodliehajú daňovej exekúcii. O tejto povinnosti bol daňový dlžník správcom dane informovaný v predmetnej daňovej exekučnej výzve, ktorá obsahuje informáciu pre daňového dlžníka o tom, ktoré peňažné prostriedky vedené na účte nepodliehajú daňovej exekúcii, ako aj o povinnosti daňového dlžníka predložiť poskytovateľovi peňažných služieb písomné vyhlásenie o tom, že na jeho účte sú peňažné prostriedky, ktoré daňovej exekúcii nepodliehajú.

K námietke, že rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia nie je procesnoprávnym úkonom správcu dane, ktorý požíva vlastnosti právoplatnosti a vykonateľnosti, že toto rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia nie je právoplatné, a začatie daňového exekučného konania je tak predčasné, žalovaný uviedol, že tieto tvrdenia daňového dlžníka nie sú pravdivé. S odkazom na § 89 ods. 1 písm. a/, § 69 ods. 9 a § 63 ods. 10 Daňového poriadku poukázal, že proti rozhodnutiu o uložení peňažného opatrenia na zloženie peňažnej sumy na účet správcu dane bolo možné podať odvolanie podľa § 50 ods. 5 Daňového poriadku, čo daňový dlžník aj využil a odvolanie podal. O podanom odvolaní rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako odvolací orgán rozhodnutím č. 101902386/2019 zo dňa 08.08.2019 tak, že rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia ako vecne správne potvrdilo. Rozhodnutie odvolacieho orgánu bolo daňovému dlžníkovi doručené dňa 12.08.2019. Týmto dňom nadobudlo právoplatnosť aj rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia. Podľa výroku rozhodnutia o uložení predbežného opatrenia bol daňový dlžník povinný zložiť na účet správcu dane určenú sumu v lehote 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení predbežného opatrenia. Posledný deň lehoty bol deň 27.08.2019. Daňový dlžník v určenej lehote nezložil na účet správcu dane uložené peňažné plnenie a dňom 28.08.2019 sa rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia stalo vykonateľným. Rozhodnutie KÚFS č. 100600576/2019 zo dňa 11.03.2019, ktorým bolo uložené peňažné plnenie spĺňa formálne znaky právoplatnosti a vykonateľnosti. Odvolací orgán zdôraznil, že ust. § 89 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku určuje ako formálny znak rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom jeho vykonateľnosť, no nevyžaduje sa podmienka právoplatnosti rozhodnutia. Daňové exekučné konanie, ktoré bolo u daňového dlžníka začaté vydaním rozhodnutia č. 102189614/2019 zo dňa 18.09.2019 bolo začaté na podklade exekučného titulu, ktorý má zákonom stanovené náležitosti.

K námietke, že správca dane nedal daňovému dlžníkovi do dnešného dňa odpoveď na otázku, na základe akých skutočností dospel k určeniu danej sumy, pričom táto suma nie je objektivizovaná žiadnym rozhodnutím o vyrubení dane, odvolací orgán zdôraznil, že v odvolacom konaní proti daňovej exekučnej výzve neskúmal vecnú správnosť rozhodnutia, ktorým bolo uložené peňažné plnenie. Vecná správnosť rozhodnutia o uložení predbežného opatrenia bola preskúmaná v samostatnom odvolacom konaní. V odvolacom konaní proti daňovej exekučnej výzve odvolací orgán preskúmava len tie skutočnosti, ktoré sa týkajú tohto štádia daňového konania, a to predovšetkým existenciu exekučného titulu, ktorý má zákonom stanovené náležitosti, existenciu neuhradeného peňažného plnenia a existenciu majetku, ktorý by bol spôsobilým predmetom daňovej exekúcie. Tieto zákonné podmienky sú v danom prípade splnené.

K argumentácii, že exekúcia spôsobí u žalobcu rozklad spoločnosti v dôsledku nedostatku finančných prostriedkov, žalovaný uviedol, že správca dane postupuje pri správe daní podľa základných zásad správy daní, predovšetkým zásady zákonnosti upravenej v § 3 ods. 1 Daňového poriadku. Konštatoval, že daňový dlžník využil svoje procesné práva a podal proti rozhodnutiu KÚFS o uložení predbežného opatrenia odvolanie, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté. Daňový dlžník uloženie peňažné plnenie neuhradil v lehote splatnosti, preto bol správca dane povinný z úradnej moci vymáhať peňažné plnenie uložené vykonateľným aj právoplatným rozhodnutím postupom podľa § 88 a nasl. Daňového poriadku, upravujúcich daňové exekučné konanie. Ustanovenie § 79 ods. 5 Daňového poriadku priamo ukladá správcovi dane povinnosť daňovú exekúciu na vymoženie uloženého peňažného plnenia na základe rozhodnutia o peňažnom opatrení len prikázaním pohľadávky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb, akýkoľvek iný spôsob vykonania daňovej exekúcie by bol v rozpore s ust. § 89 ods. 5 Daňového poriadku.

Žalovaný zdôraznil, že samotné daňové exekučné konanie je len právnym dôsledkom neplnenia si povinnosti dobrovoľným spôsobom, ktorého si daňový dlžník musí byť vedomý na základe skôr vydaného právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Rozhodnutie o predbežnom opatrení ma dočasný a predbežný charakter a postup v prípade jeho zrušenia je daný v ust. § 50 ods. 9 Daňového poriadku. Opätovne žalovaný poukázal, že daňová exekučná výzva podlieha preskúmaniu tak súdmi, ako aj odvolacím orgánom v obmedzenom rozsahu a iba z dôvodov uvedených v ust. § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pričom musí ísť o také dôvody a okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Žiadne také dôvody odvolací orgán nezistil a ani ich nepreukázal daňový dlžník v podanom odvolaní.

V.

Správny súd zo dňa 18.09.2020 sp. zn. 6S/12/2020-90 priznal správnej žalobe vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 6S/12/2020 odkladný účinok a odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 102867288/2019 zo dňa 12.12.2019 v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. 102302535/2019 zo dňa 07.10.2019 do právoplatnosti rozhodnutia správneho súdu vo veci samej z dôvodu, že žalobca preukázal naplnenie zákonných predpokladov na priznanie odkladného účinku správnej žaloby podľa § 185 písm. a/ SSP.

Uznesením zo dňa 25.09.2020 sp. zn. 6S/12/2020-95 správny súd prerušil konanie vo veci do doručenia rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v konaní o prejudiciálnych otázkach podaných Najvyšším súdom SR v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžfk/34/2018 z dôvodu, že Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5Sžfk/34/2018 zo dňa 05.03.2020 vo veci toho istého žalobcu proti tomu istému žalovanému prerušil konanie o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/1/2017-248 zo dňa 18.01.2018 z dôvodu, že Súdnemu dvoru EÚ predložil prejudiciálne otázky podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Správny súd uznesením zo dňa 14.06.2022 sp. zn. 6S/12/2020-121 rozhodol o pokračovaní v konaní z dôvodu, že správne mu súdu bolo doručené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5Sžfk/34/2018 po právoplatnom skončení tohto konania.

VI

Podstatné skutkové zistenia a právne argumenty správneho súdu

Krajský súd ako správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane v rozsahu žalobných dôvodov v zmysle § 134 ods. 1 SSP, vypočul povereného zástupcu žalovaného, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože rozhodnutia daňových orgánov a ich postup sú v slade so zákonom.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (SSP) účinného od 01.07.2016, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 6 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy správny ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

Podľa § 180 ods. 1 SSP žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak osobitný predpis nepripúšťa riadny opravný prostriedok žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie.

Úlohou správneho súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa ustanovení SSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie zabezpečil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci riadne skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými relevantnými právnymi predpismi, či bolo dostatočne odôvodnené a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, t.j. či napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či prípadné procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V predmetnom správnom konaní žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správcu dane zo dňa 07.10.2019 č. 102302535/2019 -daňovej exekučnej výzvy, ktorou bol žalobca vyzvaný na zaplatenie iného peňažného plnenia v sume 1 611 549,66 Eur.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.(Daňový poriadok) pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 88 ods. 1 Daňového poriadku, daňovým exekučným konaním je konanie, v ktorom správca dane z úradnej moci vymáha daňový nedoplatok, iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím, exekučné náklady a hotové výdavky podľa § 149.

Podľa § 88 ods. 4 Daňového poriadku, správca dane je povinný

- a) zisťovať, či sú splnené podmienky na začatie daňového exekučného konania,
- b) vykonať daňovú exekúciu len podľa tohto zákona a spôsobmi, ktoré tento zákon ustanovuje.

Podľa § 90 ods. 1 Daňového poriadku, daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Dňom vydania rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania správcom dane je toto rozhodnutie právoplatné a nie sú proti nemu prípustné opravné prostriedky.

Podľa § 90 ods. 3 Daňového poriadku, rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania sa nedoručuje daňovému dlžníkovi ani jeho ručiteľovi.

Podľa § 91 ods. 1 Daňového poriadku, správca dane doručí daňovú exekučnú výzvu bezodkladne po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania osobám uvedeným v § 90 ods. 2 písm. f).

Podľa § 91 ods. 2 Daňového poriadku, daňová exekučná výzva obsahuje

- a) názov a sídlo správcu dane, ktorý daňovú exekučnú výzvu vydal,
- b) číslo a dátum vydania daňovej exekučnej výzvy,
- c) meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu daňového dlžníka alebo obchodné meno, sídlo daňového dlžníka, identifikačné číslo organizácie a identifikačné číslo daňového dlžníka pridelené pri registrácii, alebo rodné číslo, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie podľa tohto zákona alebo osobitného zákona alebo ak je to nevyhnutné podľa osobitných predpisov,
- d) oznámenie o začatí daňového exekučného konania,
- e) výšku daňových nedoplatkov podľa výkazu daňových nedoplatkov alebo právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, ktorými bolo uložené peňažné plnenie,
- f) výzvu na zaplatenie daňového nedoplatku v lehote určenej správcom dane, pričom táto lehota nesmie byť kratšia ako osem dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy,
- g) upozornenie, že ak daňový nedoplatok nebude zaplatený v lehote určenej správcom dane, správca dane vykoná daňovú exekúciu vydaním daňového exekučného príkazu na majetok daňového dlžníka vrátane majetku, na ktorý sa zriadilo záložné právo správcu dane podľa § 81, na mzdu alebo plat, alebo niektorý z príjmov uvedených v § 106 ods. 1,
- h) označenie majetku, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie,
- i) zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, a upozornenie, že daňový dlžník je povinný umožniť správcovi dane vykonať súpis huteľného majetku,
- j) poučenie o možnosti podať opravný prostriedok,
- k) vlastnoručný podpis povereného zamestnanca správcu dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, s uvedením mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky; ak ide o správcu dane, ktorým je obec, podpis starostu obce alebo ním povereného zamestnanca obce s uvedením mena, priezviska

starostu obce a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie doručuje elektronickými prostriedkami, vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky sa nahrádzajú kvalifikovaným elektronickým podpisom.

Podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku, do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak

- a) nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti,
- b) sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná.

Podľa § 91 ods. 6 Daňového poriadku, odvolanie musí byť odôvodnené, pričom na neskôr uplatnené dôvody sa neprihliada. Na rozhodovanie o odvolaní sa vzťahujú § 72 až 74.

Podľa § 92 ods. 1 Daňového poriadku, daňový exekučný príkaz vydá správca dane po márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania voči daňovej exekučnej výzve alebo po zastavení odvolacieho konania podľa § 72 ods. 6, alebo po doručení rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktorým sa odvolanie zamietlo, správcovi dane.

Podľa § 94 Daňového poriadku, daňová exekúcia je nútený výkon, ktorým sa vymáha zaplatenie daňového nedoplatku alebo zníženie daňového nedoplatku, zaplatenie iných peňažných plnení uložených rozhodnutím a úhrada exekučných nákladov a hotových výdavkov spôsobmi podľa § 98.

Podľa § 96 ods. 1 Daňového poriadku, správca dane daňové exekučné konanie zastaví rozhodnutím, ak

- a) exekučný titul bol zrušený,
- b) exekučný titul sa nestal vykonateľným,
- c) bolo preukázané, že k predmetu daňovej exekúcie má vlastnícke právo iná osoba,
- d) predmet daňovej exekúcie nepodlieha daňovej exekúcii,
- e) právo vymáhať daňový nedoplatok je premlčané a daňový dlžník vzniesol námietku premlčania tohto práva alebo právo na vymáhanie daňového nedoplatku zaniklo,
- f) daňový nedoplatok bol vyrovnaný,
- g) je iný dôvod, pre ktorý nie je možné v daňovom exekučnom konaní pokračovať.

Podľa § 98 ods. 2 Daňového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, správca dane môže vykonať daňovú exekúciu spôsobom, ktorý si určí, a môže vykonať daňovú exekúciu u jedného daňového dlžníka aj niekoľkými spôsobmi súčasne.

Podľa § 89 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie, ktorým bolo uložené peňažné plnenie.

Podľa § 63 ods. 9 Daňového poriadku, doručené rozhodnutie, proti ktorému nemožno podať odvolanie, je právoplatné.

Podľa § 63 ods. 10 Daňového poriadku, rozhodnutie je vykonateľné, ak proti nemu nemožno podať odvolanie alebo ak odvolanie nemá odkladný účinok a ak zároveň uplynula lehota plnenia.

Podľa § 108 ods. 5 Daňového poriadku, správca dane prikáže poskytovateľom platobných služieb, aby po doručení rozhodnutia podľa odseku 4 zablokovali na účte daňového dlžníka peňažné prostriedky do výšky daňového nedoplatku, a to aj vtedy, ak peňažné prostriedky prichádzajú na účet daňového dlžníka

postupne. Na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľa platobných služieb zo zablokovaných peňažných prostriedkov poukážu na účet správcu dane, ktorý je uvedený v rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania, peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

Podľa § 163 Daňového poriadku na daňové konanie sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

Správny súd konštatuje, že daňové exekučné konanie je vykonávacím konaním, v ktorom sa vymáha daňový nedoplatok resp. iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím v daňovom konaní. Rozhodnutiami preskúmateľnými na základe všeobecnej správnej žaloby sú rozhodnutia vydané v daňovom konaní, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov. Jednotlivé úkony správcu dane v štádiu daňového exekučného konania v zásade nie je možné kvalifikovať ako takéto rozhodnutia, pretože tieto úkony smerujú k vykonaniu právoplatného exekučného titulu, ktorý zakladá povinnosť daňového subjektu zaplatiť vyrubenú sumu. Z tejto zásady však existujú výnimky, s ktorými počíta Daňový poriadok ako s preskúmateľnými okolnosťami i počas exekučného konania, a to v odvolacom daňovom konaní.

Daňová exekučná výzva v zmysle citovaných ustanovení Daňového poriadku predstavuje prvý procesný úkon v rámci daňovej exekúcie. Vzhľadom na to, že daňová exekučná výzva spôsobuje aj hmotnoprávne následky, nemá výlučne len charakter procesného rozhodnutia. Zakladá určitý vzťah medzi povinným subjektom a správcou dane, pričom zároveň mení rozsah práv povinného k určitej časti jeho majetku. Daňovou exekučnou výzvou sa totiž povinnému subjektu ukladá o.i. zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie.

Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4Sžf/85/2014, sp.zn. 8Sžfk/81/2020), a z obdobných konaní vedených na správnych súdoch vyplýva, že daňové exekučné výzvy podliehajú súdnemu prieskumu v obmedzenom rozsahu, v zmysle § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pričom musí ísť o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý ráta s vyčerpaním prostriedkov nápravy v predchádzajúcich štádiách konania na správnom orgáne. Daňové orgány postupovali v súlade so zákonom, keď na námietky vo vzťahu k predmetnému predbežnému opatreniu neprihliadali, keďže tieto skutočnosti nie je možné v tomto štádiu konania preskúmať. Z rovnakého dôvodu ani správny súd, v konaní o správnej žalobe proti daňovej exekučnej výzve nemá zákonnú možnosť preskúmať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého je táto exekúcia vedená.

Vo vzťahu k žalobným námietkam správny súd argumentuje, že odkaz na ostatné daňové exekučné výzvy nie je relevantný, a správny súd nie je v tomto konaní oprávnený posudzovať iné rozhodnutia správcu dane, jeho iné procesné úkony v ďalších konaniach vedených vo vzťahu k tomuto žalobcovi, keďže predmetom tohto konania je výlučne rozhodnutie žalovaného, ktorým bola potvrdená daňová exekučná výzva zo dňa 07.10.2019 č. 102302535/2019. Na preskúmanie zákonnosti iných daňových exekučných výziev nie je súd oprávnený v tomto konaní, pretože tie môžu byť predmetom súdneho prieskumu na základe samostatných žalôb.

Taktiež nie je pre toto konanie relevantná skutočnosť, že žalobca nemá finančné prostriedky na úhradu daňovej povinnosti uloženej rozhodnutím KÚFS č. 100600576/2019 zo dňa 11.03.2019, ktorým bolo daňovému dlžníkovi, žalobcovi uložené predbežné opatrenie na úhradu sumy 1 611 549,66 Eur v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím žalovaného. Len skutočnosť, že správca dane blokuje finančné prostriedky na účtoch v banke, nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Ak na základe rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania sú blokované finančné prostriedky žalobcu na účtoch v banke, táto skutočnosť je dôsledkom právoplatných a vykonateľných rozhodnutí správcu dane a nesplnením si daňovej povinnosti daňovým dlžníkom dobrovoľným spôsobom; čo sú právne následky,

ktorých si daňový dlžník musí byť vedomý vzhľadom na existenciu právoplatných a vykonateľných daňových rozhodnutí.

Nie je dôvodná ani žalobná námietka vo vzťahu k obsahu exekučnej výzvy, keďže tá obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle § 91 ods. 2 Daňového poriadku, pričom správny súd nezistil tiež žiadne vady žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré by mali za následok jeho nepreskúmateľnosť, či nezrozumiteľnosť. Žalovaný sa v rozhodnutí primerane vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu a odôvodnil prečo v tomto štádiu konania nie je oprávnený skúmať podkladové rozhodnutie o vydaní predbežného opatrenia, na základe ktorého je exekúcia vedená.

K všeobecným námietkam žalobcu v závere podanej žaloby, v ktorých žalobca namietal, že správne orgány neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutie, že skutkový stav nebol presne a úplne zistený, že vydané rozhodnutie obsahuje rozpory v podstatných otázkach, že správne orgány prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy a vo vzťahu k procesným otázkam nepostupovali zákonným spôsobom, že žalovaný vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, správny súd uvádza, že tieto žalobné dôvody nie sú nijako konkretizované, sú vznesené len vo všeobecnej rovine, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal v čom má napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a jeho procesný postup menované vady.

Správny súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v rámci konania nevyhľadáva za žalobcu konkrétne dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktoré podľa § 182 ods. 1 písm. e/ SSP majú tvoriť obsah žaloby a majú tak určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu správnym súdom. Týmto rozsahom a dôvodmi žaloby je správny súd v zmysle § 134 ods. 1 SSP limitovaný. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je správny súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Žalobca tak musí v podanej žalobe poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, neúplné, že nebol dodržaný zákonný procesný postup. Výpočet zákonných ustanovení, či ich citácia, bez akejkoľvek konkretizácie skutkových či právnych okolností, nie je postačujúce a takéto všeobecné žalobné námietky nie je možné meritórne prejednať. Zároveň v správnom súdnictve platí koncentračná zásada, v zmysle ktorej žalobca môže žalobné dôvody rozširovať len v dvojmesačnej lehote na podanie správnej žaloby. Po uplynutí tejto lehoty nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného, ani na pojednávaní a k takýmto novo vzneseným žalobným námietkam už správny súd neprihliada.

Úlohou správneho súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa ustanovení SSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie zabezpečil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci riadne skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými relevantnými právnymi predpismi, či bolo dostatočne odôvodnené a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, t.j. či napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či prípadné procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V súvislosti s riadnym odôvodnením rozhodnutia je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva okrem iného vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.01.1999, týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, ďalej Ruiz Toria proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, Van de Hurk proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90, judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I.ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III.ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III.ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006) nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom

podrobná odpoveď a rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s pohľadom na okolnosti každého prípadu, súd je povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé, na podporu čoho uvedie dostatočné argumenty. Súd má v odôvodnení svojho rozhodnutia reagovať na zásadné relevantné námietky súvisiace s predmetom súdnej ochrany prednesené žalobcom. Uvedené je s poukazom na zásadu a na princípy dobrej správy potrebné aplikovať aj vo vzťahu k rozhodnutiam správnych orgánov.

Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane, dostatočne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, tento správne právne posúdil, rozhodnutie náležite odôvodnil a uviedol, akými úvahami bol vedený pri hodnotení vykonaných dôkazov. Nepochybil preto žalovaný, ak po podrobnom vysporiadaní sa s odvolacími námietkami žalobcu odvolanie zamietol a rozhodnutie správcu dane potvrdil.

Na základe vyššie uvedených skutočností správny súd žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

Dňa 28.06.2020 zaslal žalovaný písomné podanie, ktorým uviedol, že trvá na nariadení ústneho pojednávania a žiada, aby súd predložil nové prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru EÚ, pretože Súdny dvor EÚ síce konštatoval, že prekročenie lehôt definovaných v článku 10 Nariadenia nemôže ovplyvniť zákonnosť, prerušenie vnútroštátnej daňovej kontroly, avšak nereflektoval na určité podstatné a mimoriadne dôležité okolnosti, ktoré podľa názoru žalobcu majú zásadný vplyv na zákonnosť daňovej kontroly. Predovšetkým neurčil a nestanovil charakter lehôt, definovaných v čl. 10 Nariadenia a neurčil právny následok za prekročenie a nedodržanie záväzných lehôt v čl. 10 a nesplnení povinnosti vyplývajúcich z čl. 11 a čl. 12 Nariadenia.

Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor Najvyššieho správneho súdu SR vyslovený v rozsudku sp.zn. 10Sžfk/39/2019 zo dňa 28.júna 2022 (sťažovateľ: Podtatranská hydina a.s. Kežmarok), z ktorého vyplýva: „Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nie je absolútna. Naopak z povinnosti položiť prejudiciálnu otázku existujú výnimky, ku ktorým súdny dvor svojou judikatúrou, kedy už v marci 1963 v prípade Da Costa 28/62 stanovil doktrínu Acte éclairée, ktorou posilnil precedenčný charakter svojich rozhodnutí a následne v roku 1982 - v prípade CILFIT vo veci 283/81 - doktrínu Acte clair. V tejto veci bola talianskym kasačným súdom priamo položená otázka výkladu tretieho odseku čl. 177 Rímskych zmlúv (dnes čl. 237 ZFEU), t.j. či má súd poslednej inštancie skutočne povinnosť predbežnú otázku položiť vždy alebo len v prípade, ak po predbežnom prieskume dospeje k záveru, že vo veci existujú dôvodné interpretačné pochybnosti („on the prior finding of a reasonable interpretative doubt“). Súdny dvor zaujal stanovisko, že príslušný národný súd predbežnú otázku položiť nemusí - okrem iných - v prípade, ak je uplatnenie práva Spoločenstva tak jasné, že neoponecháva priestor na rozumné pochybnosti. Predmetný záver je primerane replikovaný aj v neskorších rozhodnutiach súdneho dvora - napr. C-495/03 (Intermodal Transports BV c/a Staatssecretaris van Financiën): „Po druhé a bez rozporu s odôvodnením vyplývajúcim z rozsudku z 30. septembra 2003, Kobier (C-224/01, Zb. s. 1-10239), ponecháva judikatúra vyplývajúca z rozsudku Cilfit a i., už citovaného, len vnútroštátnemu súdu, aby posúdil, či je správne uplatnenie práva Spoločenstva také jasné, že niet miesta na žiadne rozumné pochybnosti a v dôsledku toho, aby rozhodol, že sa zdrží predloženia otázky Súdnemu dvoru, týkajúcej sa výkladu práva Spoločenstva, ktorá vznikla pri konaní na tomto súde (rozsudok zo 17. mája 2001, TNT Traco, L-340 99, Zb. s. 1-4109, bod 35).“

Správny súd dospel k záveru, že pre rozhodnutie v tejto veci nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou EÚ, preto správny súd o predmetnom návrhu žalobcu rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku III. tohto rozsudku a konanie vo veci neprerušil.

O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 168 SSP tak, že žalobca úspešný nebol a neboli splnené ani podmienky § 168 SSP, preto náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Toto rozhodnutie senát správneho súdu prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť a to v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 444 ods. 1 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podaných podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len sťažnostné body), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie II. stupňa; ak ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ SSP; ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1, 2 SSP).